Natura moarta pe Golgota

Pictura dupa natura îl consacrase. Picta cu deosebit talent peisaje, facea portrete cu o acuratete neobisnuita, reda extraordinar trasaturile. Nu putea face compozitie, însa acest fapt nu-l complexa si nu-i marginea cât de putin posibilitatile creatoare. "Natura moarta pe Golgota". Picta durerea, stoicismul, îndârjirea, speranta, încrederea. Picta Omul. Barbatul rastignit era un model perfect, platise câtiva arginti ca sa-l poata avea. Mai devreme sau mai târziu, procesul tot ar fi avut loc, iar sentinta ar fi fost aceeasi. Nu îsi punea problema vinovatiei lui si nici a condamnatului. Arta sa va ramâne peste veacuri, va învinge timpul necrutator, prin ea va trai si cel crucificat. In comparatie cu vesnicia, ce mai conta sacrificiul? Mirosul învaluitor al mortii si gustul din ce în ce mai acut al sângelui îl excitau. Alaturi de el, una din dedublarile sale traia marea inspiratie ideatica, redând simfonia descompunerii umane. Era un artist total, muzica nu era în completare, era o alta latura, fata lumii vazuta de pe alt vârf, ca si poezia, pe care cea de-a treia dedublare o traia febril.
Ochii adânci ai subiectului plângeau, lacrimile ce-i picurau pe pânza desavârseau peisajul, transformându-se într-o multime protestatara, gata sa ucida fara sa înteleaga, fara sa stie de ce. Lânga cruce, picta cu frenezie nemaiîntâlnita. Tabloul de dimensiuni impresionante prindea contur, personajele în marime naturala se însufleteau, strajuite de învatatorul ce se despartea tacut de viata. In alte conditii ar fi fost fericit sa-l asculte, poate chiar sa-i fi fost discipol.
Se facuse seara deja, tabloul nu înfatisa nici zorile si nici amurgul, ci timpul în sine, nedefinit. Femeia frumoasa, despletita, de la picioarele crucii... Ce model potivit pentru o alta capodopera!

Ultimele retusuri. Pictura se recrea pe sine, transformându-se în acelasi timp cu modelul. Reda acum rigiditatea mortii, buzele întepenite într-un suspin linistit, ochii ramasi deschisi, privind cu mirare, dar împacati si fericiti, sângele închegat de pe rani, mustele care nu se sfiau sa roiasca, nerusinate, inconstiente.
Lucra cu înfrigurare, se lasa noaptea, mai avea de facut un ultim retus. Pictase moartea cum nimeni nu mai reusise pâna atunci. Cu genialitate si uitare de sine, aproape murind si el pe cruce.
Isi strânse vesel si ametit instrumentele si îsi chema dedublarile. In noapte, singur acum, urmarit de privirea atotîntelegatoare a rastignitului, se gândi ca menirea lui este de a picta dezastre. Eruptii, prabusiri, incendii, inundatii. Oamenii sunt o sursa nesecata de sentimente. Ar imortaliza frica, furia, nebunia, le-ar putea colora în nuantele lor reale. Explozii, molimi, razboaie. Da, va vorbi cu Comisia. Le va propune titluri fascinante, rasnunatoare: Atlantida, Pompei, Sodoma, Hiroshima, Gomora, Alexandria, Roma. Va avea mult de lucrat, dar merita.
Durerea, groaza, curajul, frumusetea mortii, ochii dilatati de teroare, surâsuri întelepte, resemnate, imortalizate. si deasupra tuturor, vesnica, triumfatoare,

cosmica, arta sa.
Noaptea începea sa se destrame si vedea departe, în zare, nepamântean, impunator, sediul Comisiei.

© Cristina Radulian

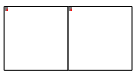

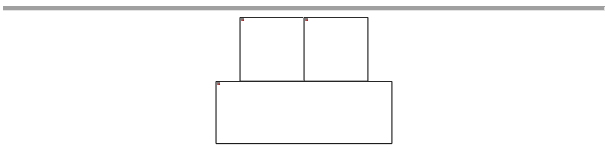

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.**(online)**